

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. Č.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2013, č. j.

MUBR 83979/2013, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona tím, že dne 8. 5. 2013 v 14:01 hod v na ulici při řízení motorového vozidla tov. zn., RZ:, jel naměřenou rychlostí 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h. V daném úseku je dovolena maximální rychlost jízdy 50 km/h, žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou silničním zákonem pro jízdu v obci minimálně o 12 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Včasnou žalobou, doručenou zdejšímu soudu dne 6. 5. 2014, žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání, resp. žalovaný chybně posoudil, že správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění odvolání vyzval. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů. Žalobce tvrdil, že mu byla doručena toliko kopie spisové dokumentace v rozsahu stran 1 – 27, a očekával, že mu následně dojde též přípis se stanovením lhůty k odstranění vady podaného odvolání. Žalovaný podle jeho názoru vydal rozhodnutí v rozporu s jeho očekáváním a v rozporu s dosavadní judikaturou, dle které je správní orgán povinen vyzvat odvolatele k doplnění odvolání.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně rezignoval na povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Žalobce se neztotožnil se závěrem správních orgánů, které vycházely toliko z fotografie z měřicího zařízení, již považovaly za tzv. „privilegovaný důkaz“. Správní orgány se podle žalobce nesnažily ověřit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze, ač správním orgánům musí být z úřední činnosti známo, že zejména při měření rychloměrem Ramer existuje mnoho variant, kdy měřicí zařízení vyhodnotí měření jako správné, přitom však naměří odlišnou rychlost od skutečné rychlosti vozidla. Žalobce popíral, že by řídil vozidlo rychlostí 62 km/h a vyšší. Namítal, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, což dokládá odborným posudkem, který za účelem sepsání žaloby nechal vyhotovit. Z posudku podle žalobce vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce, měřicí zařízení fungovalo správně, avšak obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze a změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Tento závěr je odůvodněn výpočtem úhlu měření, ze kterého je zřejmé, že fotografie vozidla byla pořízena z úhlu $20,75^\circ$, tedy vozidlo bylo měřeno z úhlu $23,75^\circ$, byť návod k obsluze umožňuje toleranci toliko jednoho stupně oproti předepsanému odklonu 22° . Jelikož při měření nebyly dodrženy podmínky

stanovené návodem k obsluze, důkaz nelze označit za privilegovaný a výslednou naměřenou hodnotu nelze ztotožnit se skutečnou hodnotou rychlosti pohybu vozidla žalobce. K nepřípustnosti důkazu vzniklého při měření v rozporu s návodem k obsluze žalobce podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011-56.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl soudu, aby vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 6. 2014 uvedl, že nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává. Zdůraznil, že v průběhu přestupkového řízení se žalobce ani jeho zmocněnec k věci nevyjádřili, nevznegli žádné konkrétní výhrady stran přestupku, o němž bylo vedeno řízení. Námitka, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání, nemá, podle žalovaného, oporu ve spisovém materiálu. Ze spisu naopak vyplývá, že tehdejší zmocněnec žalobce osobně převzal usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání a převzetí potvrdil svým podpisem na doručence. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že správní orgány nesprávně vyhodnotily důkaz – fotografii z měřicího zařízení, když neprovéřovaly, zda obsluha radaru postupovala v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem, o výsledku měření rychlosti tak nemá žalovaný pochybnosti. Žalobce ostatně v průběhu řízení výsledek měření nerozporoval a ani nepředložil žádný odborný posudek zpochybňující výsledky měření. Dle žalovaného doložený posudek výsledky měření relevantním způsobem nepochybňuje, jelikož nebyl vyhotoven výrobcem měřidla ani Českým metrologickým institutem. Podle žalovaného lze předpokládat, že policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti, s postupem při měření rychlosti a s návodem k obsluze a v souladu s tím také postupují. Nelze rovněž opomenout, že předmětem řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18/2011-54). Žalovaný tedy trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů a provedených důkazů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých právech a v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech.

Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že žaloba není důvodná, a proto navrhl soudu, aby ji zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 8. 5. 2013, úřední záznam Policie ČR sepsaný prap. L. K., pprap. O. K. a pprap. L. V., snímek místa postavení radaru a likvidačního stanoviště, fotodokumentace

z místa silniční kontroly, záznam o přestupku č. snímku 108, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo RZ: se záznamem rychlosti 65 km/h, ověřovací list č. 201/12 o ověření silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD v. č. 0040/92, evidenční karta řidiče žalobce.

Dne 24. 9. 2013 správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 27. 11. 2013 proběhlo ústní jednání, k němuž byl předvolán jak žalobce, tak jeho zmocněnec. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavili, jednání proběhlo v nepřítomnosti obviněného. V jeho průběhu byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu.

Dne 6. 12. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MUBR 83979/2013, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 8 dnů od doručení usnesení. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Řízení před správními soudy

V.a Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2016

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 1. 2016, č. j. 22 A 42/2014-28, rozhodl tak, že žalobu proti napadenému rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), zamítl. K námitce, že žalobce nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, krajský soud uvedl, že toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť zásilka obsahující usnesení ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, v němž správní orgán I. stupně žalobci určil lhůtu k doplnění odvolání o odvolací důvody, byla osobně převzata tehdejším zmocněncem žalobce, Ing. M. J., který však v poskytnuté lhůtě na výzvu nijak nereagoval. Ke zbývajícím částem žalobních námitek zaměřených na náležité zjištění skutkového stavu krajský soud konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání předmětného přestupku, a to na základě podkladů pro napadené rozhodnutí. Při posouzení námitek rozporujících skutkový stav a uplatněných poprvé až v žalobě krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení pasivní. V souladu se závěrem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svojí liknavostí zhojit až

v řízení před správním soudem. V takovém řízení by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry byly poté dle názoru krajského soudu plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Krajský soud proto uzavřel, že s ohledem na právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před krajským soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však namítané skutečnosti ohledně provedení měření nebyly v průběhu správního řízení uplatněny a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení tedy nelze tyto námítky před soudem projednat. Z důvodu nepřípustnosti námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav považoval za nadbytečné zabývat se návrhem na provedení dokazování přiloženým odborným posudkem majícím dokládat právě tato jeho tvrzení.

V.b Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017

Na základě kasační stížnosti žalobce zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 5. 2017, č. j. 9 As 34/2016-53, citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyslovil níže citované závěry.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žalobci v tom, že mu nebyla doručena výzva k doplnění odvolání, ani v tom, že nebyl náležitě poučen, jakým způsobem má odvolání doplnit. Nejvyšší správní soud uvedl, že písemností ze dne 27. 1. 2014 byla správním orgánem zástupci žalobce zaslána požadovaná kopie spisového materiálu (doručenka založena na č.l. 30 správního spisu, přijetí této písemnosti žalobce potvrdil i v žalobě). Tatáž doručenko pak prokazovala i zaslání a převzetí usnesení ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, k doplnění odvolání zástupcem žalobce. Žalobce účelově vytrhával odůvodnění krajského soudu z kontextu. Krajský soud skutečně uvedl, že součástí spisu je spolu s dalšími dokumenty i ono sporné usnesení. Své rozhodovací důvody však opřel zejména o závěr, že ono usnesení si zástupce žalobce spolu s dalšími dokumenty osobně převzal. Dále uvedl, že pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.r.s. Uvedené údaje soud nemohl objektivně ověřit jinak, než z doručenky založené na č.l. 30 správního spisu. Žalobce kromě ničím nepodloženého tvrzení, že mu příslušné usnesení nebylo doručeno, soudu žádné důkazy či návrhy důkazů, které by údaje z doručenky založené ve správním spisu alespoň zpochybnil, nenabídl. Za této situace nebylo nutné nařizovat jednání a provádět dokazování. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že dokazování konkrétní doručenkou neprováděl. V řízení o žalobě ve správním soudnictví není obsah správního spisu považován bez dalšího za důkaz. Výzva k doplnění odvolání poté dle Nejvyššího správního soudu obsahovala

veškeré údaje, které má žalobce (resp. jeho zástupce) doplnit. Žalobci přitom byla k doplnění stanovena 8 denní lhůta. Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenal, že je mu z úřední činnosti známo, že Ing. J. zastupuje v řízení před správními orgány osoby obviněné z dopravního přestupku opakovaně. S náležitostmi odvolání, jakož i s procesním postupem správních orgánů je tedy důkladně obeznámen. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, si byl nedostatku odvolání zcela vědom, neboť v odvolání výslovně uvedl, že po obdržení kopie spisového materiálu náležitosti odvolání doplní. Nejvyšší správní soud proto tyto kasační námitky považoval za zcela účelové.

Předmětem sporu však byla především otázka povinnosti krajského soudu připustit a vypořádat se se skutkovými tvrzeními zpochybňujícími zjištěný skutkový stav, které nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Nejvyšší správní soud si byl vědom, že se touto otázkou bude zabývat rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, proto řízení o kasační stížnosti přerušil. Vzhledem ke skutečnosti, že rozšířený senát následně usnesením ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, o této otázce rozhodl, překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, odpadla a bylo tedy rozhodnuto o pokračování v řízení. Soud v tomto směru citoval právě z předmětného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, na základě čehož dovodil, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k odlišnému závěru než judikatura, ze které vycházel krajský soud při hodnocení námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud proto nemůže bez dalšího odmítnout jako opožděné nebo účelové. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozhodnutí krajského soudu se řízení vrátilo do stadia před napadnutím žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

VI.

Nové právní hodnocení krajského soudu

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajského soudu přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Krajský soud předně nepřisvědčil žalobní námitce spočívající v tvrzené absenci výzvy k doplnění odvolání.

Je třeba zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*

Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

Podle ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.*

Krajský soud z předloženého správního spisu ověřil, že žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce dne 6. 1. 2014 bez zaručeného elektronického podpisu odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Toto odvolání následně podáním (učiněným elektronicky) ze dne 13. 1. 2014 potvrdil podáním se zaručeným elektronickým podpisem. Součástí tohoto blanketního odvolání byla poté žádost žalobce o kompletní kopii spisové dokumentace. Mezi stranami není nikterak sporné, že odvolání bylo podání oprávněnou osobou dle ust. § 81 odst. 1 správního řádu a ust. § 72 písm. a) a § 81 odst. 1 zákona o přestupcích, v zákonné lhůtě ve smyslu ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu, jakož i prostřednictvím správního orgánu, který prvostupňové rozhodnutí vydal. Jelikož však odvolání nesplňovalo náležitosti dle správního řádu, vyzval správní orgán I. stupně žalobce (prostřednictvím jeho zmocněnce) k doplnění odvolání o uvedené náležitosti. Správní orgán I. stupně v usnesení určujícím lhůtu k doplnění odvolání ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD, žalobce vyrozuměl, že „dne 6. 1. 2014 bylo Městskému úřadu Břeclav, Odboru správních věcí a dopravy, oddělení přestupkového řízení (...), doručeno odvolání (...), ve kterém zmocněnec účastníka řízení (...) neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“, přičemž byla žalobci stanovena osmidenní lhůta k doplnění takto podaného

blanketního odvolání. Z předmětné výzvy tedy bylo jednoznačně patrné, které náležitosti považoval správní orgán I. stupně za absentující a zároveň jak mají být tyto náležitosti konkrétně doplněny, tedy jak mají být vady blanketního odvolání odstraněny. Krajský soud má tedy za to, že výzva k odstranění vad blanketního odvolání splňovala veškeré náležitosti vyplývající z ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu. V tomto směru tedy nelze správním orgánům cokoliv vytýkat.

Žalobce však v podané žalobě především uváděl, že k odstranění vad podání (odvolání) nebyl nikterak vyzván.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou ji mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že usnesení určující lhůtu k doplnění odvolání ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD, (včetně vyrozumění o zaslání kopie spisového materiálu ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5918/2014, kopie spisu pod sp. zn. MUBR-S 31135/2013 a sběrného archu spisu pod sp. zn. MUBR-S 31135/2013) bylo dle přiložené doručenky (založená na č.l. 30 správního spisu) poštovního doručovacího orgánu doručováno zmocněnci žalobce na doručovací adresu uváděnou ve veškeré písemné korespondenci mezi správními orgány a předmětným zmocněncem, a to na adresu Martinická 989/7, 197 00 Praha 97. Zásilka byla dle této doručenky zmocněnci žalobce na této adrese doručována pochůzkou dne 31. 1. 2014, jelikož však zmocněnec žalobce nebyl zastižen, byla zásilka téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí, přičemž výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí byla zanechána. Ještě téhož dne byla poté dle této doručenky předmětná zásilka vyzvednuta zmocněncem žalobce osobně u poštovního doručovacího orgánu oproti podpisu.

V tomto směru považoval zdejší soud za významné poznamenat, že žalobce nikterak nezastírá, že skutečně dne 31. 1. 2014 osobně převzal kopii spisu, o kterou žádal v rámci svého blanketního odvolání. Jestliže však následně argumentuje tím, že mu nebyla doručena výzva k odstranění vad blanketního odvolání, je zcela zřejmé, že tato argumentace je zcela účelová, a to především s ohledem na výše uvedenou skutečnost, že kopie spisu byla

zmocněnci žalobce zasílána v jedné obálce společně s usnesením určujícím lhůtu k doplnění odvolání ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD. Jestliže tedy zmocněnec žalobce převzal kopii spisu, převzal spolu s ní taktéž usnesení určující lhůtu k doplnění odvolání. Zdejší soud nadto v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvádí, že je mu taktéž z úřední činnosti známo, že Ing. J. vystupuje jako zmocněnec osob obviněných ze spáchání dopravních přestupků ve správních řízeních opakovaně. Jako osoba znalá nezbytných náležitostí odvolání proto měl být zmocněnec žalobce obeznámen s procesními postupy správních orgánů, jakož i se všemi náležitostmi odvolání, které je nutno doplnit. V tomto směru tedy vyplývá argumentace žalobce zcela účelově.

Krajský soud tedy uzavřel, že žalobce byl prostřednictvím svého zmocněnce vyzván k odstranění vad podaného blanketního odvolání, neboť mu usnesení k provedení úkonu – odstranění vad podání – bylo doručeno dne 31. 1. 2014. Nadto lze pouze poznamenat, že jelikož zmocněnec žalobce blanketní odvolání v souladu s předmětnou výzvou nedoplnil, přezkoumal žalovaný zcela ve prospěch žalobce v souladu ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu prvostupňové rozhodnutí jako celek. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by byl žalobce krácen na svých právech. Žalobce s ohledem na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (neboli „právo náleží bdělým“) dostatečně nestřežil svá práva, neboť přes prokazatelnou výzvu správního orgánu I. stupně neučinil jakoukoliv aktivitu pro vyjasnění předmětného blanketního podání. Zdejší soud proto považoval tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. V této souvislosti se žalobce domníval, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Konkrétně poukazoval na skutečnost, že provedené měření bylo prováděno v rozporu s návodem k obsluze a změřená rychlost tedy neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla, přičemž k prokázání této skutečnosti navrhoval žalobce provedení důkazu odborným posudkem Mgr. P. Š. ze dne 28. 3. 2014, č. j. ODP-156/2014/PŠ-TR (dále též „odborný posudek“). Závěry o správnosti měření žalovaného a prvostupňového správního orgánu poté dle názoru žalobce nemají oporu ve správním spisu.

Krajský soud k tomuto uvádí, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázkce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18

SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

V přestupkovém řízení je poté správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ust. § 3, § 50 a § 52 správního řádu).

Jak vyplývá ze správního spisu a dále i z žaloby a z její přílohy (tj. ze zmíněného „odborného posudku“), žalobce zpochybnil výsledky měření v podstatě až v žalobě, když její součástí učinil i zmíněný odborný posudek. V něm je poté tvrzeno, že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze, a že údajně změřená rychlost neodpovídala rychlosti vozidla žalobce. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání, avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla včetně zmíněného odborného posudku vyhotoveného až jako příloha k žalobě, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru. Žalobce si zřejmě neuvedomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí *„nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné

skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (viz ustanovení § 52 odst. 1 s.ř.s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004). Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu či že se jsou jeho žalobní tvrzení a návrhy dokazování opožděné a účelové s ohledem na zjevnou pasivitu žalobce ve správním řízení. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tedy že soud ve správním soudnictví „není správním tribunálem *judex facti*“, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat.

Pro rozhodnutí o žalobních námitkách proti závěrům správních orgánů, bylo proto nutné posoudit právní otázku, zda je krajský soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který o ní rozhodl usnesením ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, tak, že:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů

pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

V souladu s tímto právním hodnocením posoudil krajský soud i nyní projednávaný případ, a to ve vztahu k námitce týkající se nesprávného zhodnocení skutkového stavu, v souvislosti s námitkou žalobce o postupu obsluhy měření v rozporu s návodem, s poukazem na žalobcem předložený jako příloha k žalobě „odborný posudek“. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byl krajský soud nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny.

Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku ze dne 8. 5. 2013 (včetně podpisu žalobce), fotodokumentace vozidla, snímek místa postavení radaru a likvidačního stanoviště, fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti, jakož i ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 7CCD.

Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem RAMER 7CCD, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku.

Krajský soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr RAMER 7CCD splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 201/12 ze dne 17. 9. 2012. Policisté provádějící měření byli k jeho použití proškoleni, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá

z povahy jejich činnosti. Pokud jde o otázku, zda byli zasahující policisté proškoleni k měření, nemůže tato okolnost podle současné judikatury být předmětem dokazování v řízení o přestupku. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní čelní poloze (přičemž se vozidlo nachází zcela ve středu pořízené fotografie) s čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji (směr příjezd aj.) Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 7CCD, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Autorizovaného metrologického střediska. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 0040/92, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, že by zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo.

Pokud se poté týká spekulací o chybném úhlu měření (tedy chybném ustavení měřicího zařízení) v rozporu s návodem k obsluze, která měla vést ke změření rychlosti, která neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla, vyjadřoval se k této otázce již opakovaně Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích. Krajský soud v tomto směru odkazuje kupříkladu na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47, ve kterém uvedl: *„Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60. V posledně označeném rozsudku se uvádí, Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“* Z citovaného rozhodnutí je tedy zřejmé, že vzhledem k technickému nastavení měřicího zařízení RAMER 7CCD by v případě, kdy by nebylo měření prováděno v souladu s návodem k obsluze (např. pokud by došlo k žalobcem tvrzenému chybnému ustavení měřicího zařízení), nebyla by rychlost vozidla vůbec zaznamenána a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. Pokud však rychlost zaznamenána byla (jako v nyní posuzovaném případě), je poté nepochybné, že metoda měření byla v souladu s návodem k obsluze.

Krajský soud přitom nikterak neopomenul, že žalobce v žalobě odkazoval na výňatek z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo*

vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“ Výše uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu však nelze automaticky aplikovat na veškerá přestupková řízení ve věci překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud totiž vycházel z konkrétních okolností případu, kdy pro měření rychlosti bylo použito jiného typu rychloměru než v projednávané věci. Jednalo se o měřicí zařízení PolCam PC2006, při jehož použití dochází k měření rychlosti v situaci, kdy se policejní vozidlo pohybuje za měřeným vozidlem. V kontextu posouzení výsledné fotodokumentace či záznamu je poté rozhodná stejná počáteční a konečná vzdálenost mezi vozidly, která v daném případě nebyla dodržena. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze strany řidiče měřeného vozidla navíc mohlo dojít z důvodu nedodržení bezpečné vzdálenosti ze strany zasahujících policistů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2010–77). Tyto skutečnosti byly důvodem k tomu, proč Nejvyšší správní soud považoval za důležité provedení dalšího dokazování (výslech policistů) za účelem prokázání toho, že bylo policisty postupováno v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru. Při zamítnutí kasační stížnosti příslušného správního orgánu tedy Nejvyšší správní soud vycházel z výsledků provedeného měření a okolností případu, které nasvědčovaly tomu, že spáchání přestupku nebylo dostatečně prokázáno, resp. byly dány důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření v souladu s návodem k použití daného typu rychloměru. V posuzované věci však dle názoru krajského soudu výsledná fotodokumentace nevyvolává důvodné pochybnosti o tom, že bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze. V nyní řešené věci bylo k měření rychlosti vozidla použito zcela jiného měřicího zařízení, u něhož jsou pro správnost měření stanovena zcela odlišná pravidla. Vozidlo žalobce je zachyceno na samotném středu, přičemž **je** vyloučena jakákoliv záměna s jiným vozidlem, svodidly či jiným objektem. V případě, že by byl rychloměr nesprávně ustaven, přirozeně by se tato skutečnost na měření rychlosti projevila, resp. by rychlost měřeného vozidla nebyla dle výše uvedeného vůbec zaznamenána. Přestože si je tedy krajský soud vědom žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, nebyly dle jeho názoru dány předpoklady k tomu, aby bylo správními orgány či zdejším soudem jakkoliv pochybováno o zjištěném skutkovém stavu věci, popř. prováděno další dokazování.

Proto soud vzhledem ke zcela doloženému a prokázanému protiprávnímu jednání žalobce nepovažoval za nutné provádět jakékoli další dokazování, a to nejen odborným posudkem, (pokud jej žalobce nazývá „odborným“, tak nedoložil v čem tato „odbornost“ spočívá, když tento posudek se ani náznakem neblíží ke kvalitě znaleckého posudku). V dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–35), proto soud nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navrhované důkazy (návodem k obsluze měřicího zařízení, odborným posudkem). Uvedený závěr soudu ve vztahu k návrhu žalobce na provedení důkazu až v soudním řízení předloženým „odborným“ posudkem lze uzavřít tak, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013–60, či ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016–47). A to tím spíše za situace, kdy žalobce bezdůvodně v průběhu správního řízení netvrdil a nezpochybňoval, že by uvedený návod k obsluze nebyl dodržen a krajský soud za dostatečně doloženého a prokázaného skutkového stavu není povinen pokračovat ve správním řízení a provádět tento žalobcem

navržený důkaz, když soud takový postup žalobce považuje již za účelový, ale především zcela nadbytečný a nedůvodný vzhledem k jasně prokázané vině žalobce. Provádění důkazu odborným posudkem tedy nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, a jednak proto, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě.

Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, přičemž dodatečně uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irelevantní a nevěrohodné. Ostatně i v shora citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu typicky „*v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje*“. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady, přičemž nebylo na místě provádět dokazování k novým skutečnostem, které stěžovatel účelově uplatnil až v řízení o žalobě.

Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29. září 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.